

нало убійството, осъдихъ оногова на бесило. Тогава като позна, че не ще може да избѣгне смъртното наказание, изободи са на другитѣ затворници, че наистина той небилъ утрѣпалъ оногова пѣтника, но отровилъ другія, който бѣше умрѣлъ отдавна.

Слѣдъ това той бѣше обесенъ; и тѣй са изпълни Божіето отмѣщеніе за отравенія отъ неговата зависть добъръ човѣкъ. Право е казано въ поговорка, че *Богъ забавя, ала не забравя.*

СЪВѢСТЪТА Е СЪДНИКЪ НА ЧОВѢКА.

Нѣкой си разбойници които бѣхъ уловили мъдреца Ивика и го поведохъ въ гората, дѣто щѣхъ да го заколятъ, той много имъ са молилъ за да го непогубватъ, но разбойницитѣ, като са несмилихъ, завели го у единъ долъ. На часа когато щѣхъ да го заколятъ, той си издигна очитѣ за да се помоли Богу и видя, че прихвѣрчахъ една върловица жерави, къмъ които извика: »О жерави, Божи птици и добри гадинки! бждете поне вий отмѣстители на моитѣ убійци!« Едвамъ издума, и тѣ му отсѣкохъ главата.

На есенъта разбойницитѣ са прибрахъ у дома си, и тѣзи, които бѣхъ заклали Ивика, слѣзохъ сичкитѣ скупомъ у града, дѣто отидохъ на хана, и оттамъ щѣхъ да са раздѣлятъ. Вечерътъ докато ядѣхъ и пяхъ, единъ отъ тѣхъ съглѣда жерави които курчишкомъ прѣхвѣрчахъ татѣкъ, и са изгабоса та рече: »ето Ивиковитѣ отмѣстители.« А когато разбойникътъ помена Ивиковото име, тамъ близо сѣдеше единъ неговъ познайникъ, който са прислуша, но безъ да продума нѣщо стана та си отиде; той обади тукъ тамъ какво нѣкои си пѣтници у хана поменуватъ Ивика: »тѣзи хора, казваше той, не мязатъ на добри. Това стигна до ушитѣ на мѣстното правителство, което на часа прати свои хора да изловятъ пѣтницитѣ. А кога са испитахъ наздраво